

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen – nummer tjugoett

Jeff Pippenger
2025-12-31

Nummer tjugoett

Och från den tid då det dagliga offret skall avskaffas och förödelsens styggelse sättas upp, skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar. Daniel 12:11.

Sedan den 22 oktober 1844 är tillämpningen av profetisk tid inte längre en korrekt tillämpning av profetian för dem som önskar rätt dela sanningens ord. Perioden om 1290 år i vers elva ska tillämpas som en symbolisk period efter 1844, och tillämpningen efter 1844, eller en period utan ”tidens” beståndsdelar, måste bevara den grundläggande förståelsen av sanningen, sådan den uppfattades före 1844. De 1290 representerar en period av 30, följd av 1260. Förståelsen före 1844 var att de trettio åren från 508 till 538 representerade en förberedelse för antikrist att börja regera från 538 till 1798.

Den trettioåriga övergången är ämnet för Paulus i 2 Thessalonikerbrevet. Paulus hänvisar inte till något inslag av ”tid”, men han identifierar de profetiska kännetecknen på att hedendomen under dessa trettio år gav vika för påvedömet. Därefter började det påvliga styret. Den historiska förståelsen, utan något tidselement, identifierar övergången från det fjärde riket i Bibelns profetia till det femte riket, följd av det första av två påvliga blodbad, och utgör därmed en förebild för övergången från det sjätte riket till den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten samt det andra påvliga blodbadet.

De trettio årens förberedelse, följda av en profetisk tidsperiod, är en grundläggande symbol för Guds förbund med ett utvalt folk. Övergången mellan de två makterna under de trettio åren, vilken följs av 1260 år av förföljelse, överensstämmer med Kristi trettio år av förberedelse, följda av 1260 dagar av frälsning. Antikrists trettioåriga förberedelse efterbildade Kristi trettio år av förberedelse. Slutet på de trettio åren utmärker antingen Kristi bemyndigande vid Hans dop, eller antikrists bemyndigande år 538. Antikrists bemyndigande kom genom det ekonomiska och militära stöd som kom från det föregående riket, och den kraft som utgöts över Kristus kom från det föregående rike som Han hade lämnat trettio år tidigare.

Brytningen mellan de två tidsperioderna markeras av ett bemyndigande, och brytningen mellan de två tidsperioder som framställs av Abram och Paulus kan urskiljas genom enkel jämförelse. I Abrams och Paulus trettioåriga åtskillnad var förberedelse tiden de första trettio åren, vilka representerade förbundsprocessen, som bemyndigade Abrams efterkommande att uppfylla profetian om trälldomen i Egypten. De fyrahundratrettio åren har dessutom en vidare symbolisk uppdelning, ty rätt tillämpad representeras de första tvåhundra femton åren av Guds representant

och av farao. För Josef och de första 215 åren var det den gode farao, och för Mose och de andra 215 åren var det den onde farao.

Den uppdelningen identifierar två perioder om fyra generationer. De första fyra generationerna kan läggas över de andra fyra generationerna, rad på rad, och därigenom samverkar Josef och Mose, ett profetiskt alfa och omega, med en alfa-god farao och en omega-ond farao. Det finns mycket ljus att vinna genom denna parallella betraktelse, men jag identifierar endast att Abrams förutsägelse om den fjärde generationen utpekar två vittnen om de fyra generationerna under de 430 åren. Den dubbla framställningen av fyra generationer återfinns i släkttavlorna i Första Moseboken fyra och fem. När vi betraktar Kain och Set som början på uppräkningslinjerna, finner vi att det finns åtta generationer från Set till Noa, och att det, när detta delas mitt itu, finns en framställning av två perioder om fyra generationer. Detta känns igen i de åtta generationella linjerna hos både Set och Kain.

Släkttavlorna i kapitel fyra och fem framställs med släktlinjernas avslutning, vilken är Noa. Noa är symbolen för Guds förbund med mänskligheten, såsom det representeras av regnbågen. Abram är symbolen för Guds förbund med ett utvalt folk, såsom det representeras av omskärelsen. Dessa två förbund är alltid knutna till varandra, och i Första Moseboken elva, där vi finner Babels torn omedelbart efter Noas flod, framläggs den släkttavla som leder till Abram. I det avsnittet är det tio generationer, inte åtta. I det avsnitt som leder till Abram och det avsnitt som leder till Noa representeras det noakitiska och det abrahamitiska förbundet.

I avsnittet från det elfte kapitlet som riktar sig till ett utvalt folk finner vi att två av dessa generationer är fyllda med stort ljus.

Och Eber levde trettiofyra år och födde Peleg. Och Eber levde, sedan han hade fött Peleg, fyrahundratrettio år och födde söner och döttrar. Och Peleg levde trettio år och födde Reu. 1 Moseboken 11:16–19.

Hänvisningen till Eber är den första förekomsten av det hebreiska ord som så småningom identifieras som det hebreiska ordet "hebreisk". I släkttavlan för ett utvalt folk bär en av de tio avkomlingarna namnet Hebreisk, vilket är vad det utvalda folket skulle komma att kallas. I tre verser används Eber och Peleg för att markera åtskillnaden hos den utvalda hebreiska rasen. Eber betyder "att gå över" eller "den som går över" och är roten till ordet "hebreisk". Abram är en symbol för dem som går över från Babylon till det förlovade landet. "Peleg" betyder "delning" eller "klyvning", såsom det hänvisas till i 1 Moseboken 10:25, där vi får veta att jorden på Pelegs tid "blev delad".

Eber och Peleg representerar en profetisk uppdelning för dem som vill rätteligen fördela sanningens ord. Noas släktregister frambringade två linjer om åtta, vilka representerade två uppsättningar om fyra generationer, liksom de 430 åren i Egypten. Släktregistret i Första Moseboken elva representeras av tio, inte åtta, ty det är ett utvalt folks släktregister. Det utvalda folket är uppdelat i två grupper om fem och står därmed i samklang med liknelsen om de tio jungfrurna, vilken är liknelsen om Guds förbundsfolk.

I den utvalda släktlinjen representerar Pelegs namn och dess historiska uppfyllelse en uppdelning i två klasser av visa respektive dåraktiga jungfrur, just vid den punkt i den bibliska historien då jorden hade blivit delad vid Babels torn. I raden av tio är Peleg nummer fem, ty detta är mitten av tio. Eber, hebrén, förebildad genom Abram, representerar en dåraktig jungfru som går över och blir en vis jungfru, när de två klasserna skiljs åt vid ropet vid midnatt. Eber, den förste hebrén till namnet, representerar Abram, den förste hebrén genom förbundet. När Herren kallade Abram ut ur Babylon, var detta en förebild på midnattsropets budskap, vilket är bemyndigandet av den andre ängeln, som kallar män och kvinnor ut ur Babylon.

Liknelsen om de tio jungfrurna framställs med Eber och Peleg som representerande en kallelse att komma ut, strax innan Pelegs skiljelinje stänger nådatidens dörr. I det profetiska förhållandet levde Eber 430 år efter Peleg, som sedan levde 30 år. Det första steget i Abrams trefaldiga förbund representerades av Eber och Peleg. Abram, liksom Eber och Peleg, utgör skiljelinjen mellan två klasser. Paulus tillägg till Abrams profetia är Pelegs tillägg till Ebers profetia. Eber förkunnade 400 år, men Peleg angav 430 år. Peleg representerade därför Paulus, och Paulus tillägg av 30 år till de 400 åren, och Paulus tjänst var att identifiera Bibelprofetians Peleg. Den ”Peleg” i Bibelns profetia som Paulus identifierade representerade nationens delning från bokstavlig till andlig.

Från Sem till Peleg är det fem ättlingar, och från Rue till Abram är det fem.

Och han sade till Abram: Du skall förvisso veta att din säd skall vara främlingar i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och de skall förtrycka dem i fyrahundra år. 1 Moseboken 15:13.

Nu blev löftena givna åt Abraham och åt hans säd. Han säger inte: ”och åt säden”, såsom om många, utan såsom om en: ”och åt din säd”, vilken är Kristus. Och detta säger jag: det förbund som tidigare har blivit bekräftat av Gud i Kristus, kan lagen, som kom fyra hundra trettio år senare, inte upphäva, så att löftet skulle göras om intet. Ty om arvet är av lagen, så är det inte längre av löftet; men Gud gav det åt Abraham genom löftet. Galaterbrevet 3:16–18.

Trettio år gammal

Jesus var trettio år gammal när han började sin tjänst.

Och Jesus själv var omkring trettio år gammal, när han började sin gärning, och man menade att han var Josefs son, son till Heli. Lukas 3:23.

Josef började tjäna farao i Egypten när han var trettio år gammal.

Och Josef var trettio år gammal när han trädde fram inför farao, kungen i Egypten. Och Josef gick bort från faraos ansikte och drog genom hela Egyptens land. 1 Moseboken 41:46.

Profeten Heseziel var trettio år gammal när han började sin tjänst, och hans tjänst varade i tjugotvå år.

Och det skedde i det trettionde året, i den fjärde månaden, på månadens femte dag, medan jag var bland de fångna vid floden Kebar, att himlarna öppnades, och jag såg syner från Gud. Heseziel 1:1.

Hesekiel har fler historiska hänvisningar i sina skrifter än någon annan profet. I Hesekiels skrifter finns tretton direkta hänvisningar till fastställbara datum, och ovetande bekräftar de bibliska lärde och historikerna att hans tjänst spände över tjugotvå år, fastän de inte vet att tjugotvå är en symbol för de etthundafyrtiofyra tusen.

Kung David var trettio år gammal när han började regera, och han regerade i fyrtio år.

David var trettio år gammal när han blev kung, och han regerade i fyrtio år. I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år över hela Israel och Juda. 2 Samuelsboken 5:4, 5.

Davids fyrtioåriga regering är ett symboliskt tal, och perioden om 40 är liksom Abrams och Paulus 430 år, ty de 40 åren är uppdelade i två delar (7 och ett halvt år och 33 år). De två perioderna av Davids fyrtioåriga regering har en ytterligare profetisk gåta, ty ett annat bibliskt vittnesbörd återger dessa två perioder som sju år och trettiotre år. Vad representerar de extra sex månaderna i Andra Samuelsboken, och hur blir 7,5 och 33 tillsammans 40? Det finns en överlappning på sex månader som måste representera en profetisk sanning.

Och den tid som David regerade över Israel var fyrtio år: sju år regerade han i Hebron, och trettiotre år regerade han i Jerusalem. 1 Kung. 2:11.

22 är ett symboliskt tal som representerar föreningen av gudomlighet med mänsklighet, och Hesekiels tjänst varade i tjugotvå år. Josefs fjorton år är indelade i två perioder om sju år, Kristi förbundsvecka är delad i två lika långa perioder om 1260 dagar, och Davids fyrtioåriga regering är uppdelad i två perioder, med en ytterligare symbol som förbinder de två perioderna.

Jesus är Profeten, Prästen och Konungen. I de yttersta dagarna skall han upphöja sin triumferande kyrka såsom ett baner, och denna kyrka representeras av Kristus, profeten, prästen och konungen, som har förenat sin gudom med människor, representerade av profeten Hesekiel, prästen Josef och konungen David. De fyra symbolerna representerar de tre värdiga männen i ugnen, som hade upphettats sju gånger över det normala, och sedan visade sig den fjärde, och han var såsom Guds Son. Hela världen var representerad vid firandet av Nebukadnessars gyllene bildstod, och de såg alla den triumferande kyrkan, bestående av en mänsklig profet, en mänsklig präst och en mänsklig konung, burna av den fjärde gudomliga personen.

”Satan har tagit världen till fånga. Han har infört en avgudisk sabbat och tilldelat den skenbart stor betydelse. Han har stulit den kristna världens hyllning bort från Herrens sabbat till denna avgudiska sabbat. Världen böjer sig för en tradition, ett människobud. Såsom Nebukadnessar reste sin gyllene bildstod på Duraslätten och därigenom upphöjde sig själv, så upphöjer Satan sig i denna falska sabbat, för vilken han har stulit himmelens dräkt.” Review and Herald, 8 mars 1898.

Talet fyra

På den profetiska nivån är fyrtio en tiondel av Abrams fyra hundra, och fyra är en tiondel av fyrtio. Varje profetiskt kännetecken som återfinns i talet fyra måste stå i samklang med symboliken i

fyrtio, vilken i sin tur måste stå i samklang med symboliken i fyra hundra. I sitt sammanhang representerar fyra ofta "världsomfattande", en välkänd förståelse, men det representerar också "en progression" och i vissa sammanhang "en fortskridande förstörelse".

De första fyra av de sju basunerna representerar Västroms gradvisa förstörelse. Östrom i Konstantinopel slutade i underkastelse under de fyra osmanska sultanerna. Bud på bud upplöstes Öst- och Västrom successivt under fyra perioder, representerade av fyra basuner, samtidigt som de också störtades av islam i den femte och sjätte basunen. Tillsammans utpekar de två linjerna Roms fall genom fyra generationer av basuner, medan ett tilltagande krig med islam leder till det slutliga fördärvet, när islams fyra sultaner vinner överhöghet över riket. Historien om väst och öst började med rikets delning genom Konstantin år 330.

De fyra basunerna för Västrom börjar år 330, och den femte och sjätte basunen representerar den makt som störtar Östrom, ett Östrom som också började år 330. Både Östrom och Västrom bidrog till arbetet med att sätta den påvliga makten på jordens tron år 538, så de två linjerna, den västliga och den östliga, är förebilder på Förenta staternas två horn, vilka vid söndagslagen åter sätter den påvliga makten på tronen. Västrom är symbolen för kyrkligt maktutövande i den profetiska relationen, och Östrom är symbolen för statskonst.

Inom historien om det västromerska och östromerska rikets fall framställs den påvliga Roms historia. Med början i lärjungarnas församling, representerad av Efesus, leder de tre första församlingarna till den fjärde församlingen, vilken är påvedömet från 538 till 1798. I Uppenbarelseboken tretton identifieras påvedömet som härskande i 42 månader, efter att dess dödliga sår från 1798 helas vid söndagslagen. "Tid skall icke mer vara" efter 1844, därför är de fyrtiotvå månaderna en symbol för förföljelsens period från söndagslagen till dess att Mikael träder upp. Pionjärerna förstod att församlingarna, inseglen och basunerna representerade tre historiska linjer som löper parallellt med varandra. Att lägga det profetiska vittnesbördet om västliga Rom över linjen för östliga Rom och linjen för påvliga Rom är inte en profetisk tillämpning som användes av milleriterna, men tekniken motsäger inte någon av deras etablerade uppfattningar.

Rad på rad skall de första fyra trumpeterna läggas över den historia som framställs av den femte och sjätte trumpeterna, och därefter raden av de tre första församlingarna som leder fram till den period av påvlig förföljelse som framställs av den fjärde församlingen. Fyra trumpeterna på den ena raden, fyra sultaner på den andra raden och fyra församlingar på den tredje raden. Talet "fyra" representerar det världsomfattande, men det representerar också en fortskridande förstörelse av antingen en civil eller religiös makt. Vad det representerar avgörs av sammanhanget.

Vid söndagslagen återupprättas den påvliga makten. Första gången påvedömet gavs makt föregicks det av en trettioårig förberedelse. I de fyra första församlingarna är den fjärde församlingen påvedömet, och den första församlingen var lärjungarna, framställda som Efesus. Den kristna kyrkans tre första generationer ledde fram till den fjärde församlingen, Thyatira, som framställs genom Isebel. När man kommer till Thyatira, år 538, antogs en söndagslag vid konciliet i Orléans, och därigenom identifieras söndagslagen i Förenta staterna, när det dödliga såret från 1798 blir helat.

Historien från 1798 fram till söndagslagen i Förenta staterna framställs av de fyra första församlingarna. Den fjärde församlingen, Tyatira, är söndagslagen och den påvliga förföljelse som följer. Den första församlingen, Efesus, församlingen som förlorade sin första kärlek, hamnade vid slutet av den fyrastegade, fortskridande förstörelsen i Tyatiras söndagslag. Den generation som leder fram till Tyatiras söndagslag är Pergamos tredje generation. Tyatira representerar söndagslagen fram till nådatidens slut, och Pergamos representerar den tredje generationens kompromiss som bereder vägen för Tyatira. Pergamos tredje generation, och den kompromiss den representerar, uppfylldes först på Konstantins tid, då han år 321 utfärdade den allra första söndagslagen. Förenta staterna började som Efesus lamm, men när det återinsätter Tyatira på tronen talar det som en drake.

Förenta staternas fortskridande förstörelse representeras av de fyra första församlingarna i Uppenbarelseboken. Den fortskridande förstörelsen av Bibelfroftians sjätte rike äger rum under fyra generationer som leder fram till söndagslagen, då vilddjuret från jorden talar som en drake. Den sista generationen representeras av draken, som är ett kräldjur, såsom i Edens lustgård, och av denna anledning kallade både Johannes Döparen och Jesus den sista generationen av det forntida Israel för "ett huggormssläkte".

Den fjärde och sista generationen är antingen det "utvalda släktet", som representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, eller dess motpart, huggormsynglet. Den ena klassen har utformat Kristi avbild, den andra vilddjurets avbild – ormens. Huggormsynglet framställs uttryckligen fyra gånger i Guds ord. Sammanhanget vid varje hänvisning är olika.

Men när han såg många av fariséerna och sadducéerna komma till hans dop, sade han till dem: Ni huggormars avföda, vem har varnat er att fly undan den kommande vreden? Matteus 3:7.

Om "huggormsynglet" endast vore några nedsättande anmärkningar om ett par sekter av människor som Johannes inte tyckte om, då skulle det inte finnas något att säga om uttrycket. Men varje ord är heligt i Guds Ord, därför gav Johannes sadducéerna och fariséerna en specifik beteckning. Denna beteckning definieras profetiskt av sammanhanget i det avsnitt där den förekommer. I avsnittet framställs Johannes som utövande sin tjänst, och därefter träder sadducéerna och fariséerna in i berättelsen. I de inledande verserna identifieras Johannes som Jesajas "röst i öknen".

Vid den tiden trädde Johannes Döparen fram och predikade i Judeens öken och sade: Omvänd er, ty himmelriket är nära.

Ty detta är den som omtalades genom profeten Esaias, som sade,

En röst av en som ropar i öknen: Bered Herrens väg, gör hans stigar raka.

Och samme Johannes hade en klädnad av kamelhår och ett läderbälte om sina länder; och hans föda var gräshoppor och vildhonung.

Då drog Jerusalem ut till honom, och hela Judeen och hela trakten omkring Jordan. Och de döptes av honom i Jordan och bekände sina synder. Men när han såg många av fariséerna och sadducéerna komma till hans dop, sade han till dem: Ni huggormars avföda, vem har varnat er

att fly undan den kommande vredesdomen? Matteus 3:2–7.

Den sista generationen av det forntida Israel betecknas som ”ett huggormars släkte” av en profet som trädde fram ur öknen. Johannes är den profet som uppfyllde rollen som Malakis budbärare, vilken beredde vägen för Förbundets Budbärare, och som också var rösten i öknen som identifieras av Jesaja.

Om vi betraktar ”löv” som en symbol, finner vi att de representerar ”bekännelse”. Den första hänvisningen är till Adam och Eva, som med fikonlöv täckte sin orättfärdighet. De hade tidigare burit ljusets klädnad, rättfärdighetens klädnad, men när den var borta insåg de att de var nakna laodicéer, som menar att allt de behöver göra är att dölja sig bakom ”bekännelsens löv”, så kommer allt att vara väl. Längre fram i avsnittet talar Johannes direkt emot de laodiceiska judar som litade till att Abrahams blodslinje skulle frälsa dem, ty deras förmäthenhet var helt enkelt bekännelsens tomma löv. En persons kläder representerar vem han är.

Träd är en symbol för människor och för riken, och frukten, grenen, säden, jorden, vattnet, roten och uppenbarligen också bladen representerar alla särskilda profetiska symboler i sig själva; men var och en av dessa sanningar är förbunden med de andra symboler som framställs i de olika profetiska linjer som använder de profetiska symboler som tillsammans bildar ett ”träd”. Naturligtvis är den första profetiska symboliken hos ett träd att det representerar ett prov på liv eller död.

Johannes budskap representeras av de kläder han bar och den föda han åt. Profetisk föda, såsom mannat i det forntida Israels början eller Himmels bröd vid slutet, måste ätas. Födan representerar ett profetiskt prövningsbudskap som måste ätas, ty den är Kristi kött och hans blod. De kläder Johannes bar och den föda han åt identifierar det budskap och den budbärare som beredde vägen för Kristus. Johannes är en förebild för den siste budbäraren som bereder vägen för Kristus, vilken är förbundets Budbärare som plötsligt kommer till sitt tempel vid söndagslagen. När detta sker, representerar de fåvitska jungfrurna, som också är laodicéer och ogräs, den slutliga fjärde generationen av dem som bekänner sig vara Abrahams legitima förbundsfolk, alldeles såsom fariséerna och sadducéerna gjorde vid den tid då Johannes trädde fram ur öknen.

Johannes bar kamelhår och ett läderbälte som innefattade en seldonsfästanordning, sådan som dragdjur har tillsammans med ett ok. Han åt, och därför bestod hans budskap av gräshoppor, en främsta symbol för islam i Skrifterna, och han blandade sitt budskap om islam med honungen.

Och Israels hus gav det namnet Manna; och det var likt korianderfrö, vitt, och smaken av det var som tunna kakor med honung. 2 Moseboken 16:31.

Manna är en symbol för Guds ord, och det smakade som honung, vilket profeterna identifierar som budskapets smak, då de framställs som ätande det. Johannes bar fram Islams budskap, såsom det framställs genom gräshoppor, och genom ett bälte av kamelläder och kamelhår. Både gräshoppor och kamelen är symboler för Islam. Detta Islams budskap var blandat med upplysningen från Guds ord, som framställs som ”honung”.

Då sade Jonatan: Min far har dragit olycka över landet; se, jag ber er, hur mina ögon har blivit klara, eftersom jag smakade litet av denna honung. 1 Samuelsboken 14:29.

Johannes representerade inte bara ett budskap om islam, utan han kom från öknen, liksom Elia, och Johannes åt inte honung, han åt vildhonung, ty han, liksom Kristus, var inte utbildad i dåtidens institutioner, vilka hade sin egen honung i sitt budskap, representerad genom fariséernas och sadducéernas surdeg. Johannes åt honung från öknen, ty han undervisades av den Helige Ande utanför sin tids religiösa institutioner. Det typiska bälte som användes under denna tidsperiod innehöll en gångjärnsmekanism, vid vilken en person fäste sin klädnad av kamelhår. Gångjärnet representerar Johannes, som var vändpunkten från den jordiska till den himmelska helgedomen.

”Profeten Johannes var den sammanbindande länken mellan de två hushållningarna. Som Guds representant trädde han fram för att visa förhållandet mellan lagen och profeterna och den kristna hushållningen. Han var det mindre ljuset, som skulle följas av ett större. Johannes sinne upplystes av den Helige Ande, för att han skulle låta sitt ljus lysa över sitt folk; men inget annat ljus har någonsin lyst eller kommer någonsin att lysa så klart över den fallna människan som det som utgick från Jesu undervisning och exempel. Kristus och Hans mission hade endast dunkelt förståtts så som de förebildades i de skuggartade offren. Inte ens Johannes hade fullt ut förstått det framtida, odödliga livet genom Frälsaren.” Messias, 220.

Johannes gångjärnsplagg introduceras just vid Kristi dop, vilket var vändpunkten, representerad av den plats där Johannes döpte. Den platsen hette Bethabara, som betyder ”färjeöverfart”, och är just den plats där det forntida Israel trädde in i det utlovade landet när de kom ut ur öknen, alldeles som Johannes hade gjort.

Naturligtvis är de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse det som Johannes framställer, men vi påpekar helt enkelt att när Jesus döptes, var det den generationen som han och Johannes kallade ”huggormars avföda”. Jesus kom för att upphöja Guds tiobudslag, och han inspirerade varje ord i Bibeln; därför, när han kallar det forntida Israels sista generation för en huggormars avföda, vet han mycket väl att det andra budet identifierar den dom som fullbordas i tredje och fjärde led.

Det tredje och fjärde släktledet representerar en fortskridande dom som avslutas i det fjärde släktledet, vilket är huggormsyngelns släktled. Kristi dop är en förebild på 9/11. Den laodiceiska generationen inom Sjundedagsadventismen har sedan den tiden befunnit sig i sitt sista släktled. Johannes budskap till fariséerna och sadducéerna var det laodiceiska budskapet.

Men när han såg många av fariséerna och sadducéerna komma till hans dop, sade han till dem,

Ni huggormars avföda, vem har varnat er att fly undan den kommande vreden?

Bär därför fram frukter värdiga omvändelsen; och tro inte att ni kan säga inom er: Vi har Abraham till vår fader.

ty jag säger er att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham.

Och redan är yxan satt till trädens rot; därför blir vart och ett träd som inte bär god frukt nedhugget och kastat i elden. Jag döper er visserligen med vatten till omvändelse; men han

som kommer efter mig är mäktigare än jag, och jag är inte värdig att bära hans skor. Han skall döpa er med den helige Ande och med eld. Han har sin kastskovel i handen, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan; men agnarna skall han bränna upp i en outsläcklig eld.

Därefter kom Jesus från Galileen till Jordan, till Johannes, för att bli döpt av honom. Matteus 3:7–13.

Jesus kom från Galileen, vilket symboliserar en vändpunkt i överensstämmelse med Johannes gördelgångjärn och betydelsen av Bethabara. Johannes verk att bereda vägen hade då övergått till Kristi verk att bekräfta förbundet. De trettio årens förberedelse var avslutade, och de tre och ett halvt åren före och efter korset började.

Johannes budskap var en varning om den kommande vredesdomen vid Jerusalems förstörelse, en förstörelse som också representerar världens ände och de sju sista plågorna. Detta varningsbudskap var insatt i islams sammanhang, och det frambars av en man som inte bara uppfyllde Malakis budbärare som bereder vägen och Jesajas röst i öknen, utan också Elias budskap, ty Johannes klädedräkt motsvarade Elias, liksom Johannes budskap motsvarade Elias.

Och han sade till dem: Hurudan var den man som kom upp och mötte er och talade dessa ord till er? De svarade honom: Han var en hårig man och omgjordad kring länderna med ett läderbälte. Då sade han: Det är Elia, tishbiten. 2 Kungaboken 1:7, 8.

Om de skulle fråga om Johannes, och inte om Elia, ”hurdan man var han?”, skulle de få svaret: ”en hårig man, omgjordad med ett läderbälte om sina höfter.” Hela Johannes sex månader långa tjänst framställs i det avsnitt där den sista och fjärde generationen uttryckligen identifieras och definieras. Det laodiceiska budskapet till dem angriper direkt anspråket att vara Guds förbundsfolk; det varnar dem för den kommande vreden, sådan den åskådliggörs av en yxa som träffar trädens rötter. Budskapet inbegrep att Kristus skulle fullborda den prövningsprocess som började med Johannes. Senare i Matteus kallar Jesus också judarna ”ett huggormars släkte”, och Han tar upp tanken från Johannes tema om att hugga ner ett träd och förklarar varför.

Antingen gör trädet gott och dess frukt god, eller också gör trädet dåligt och dess frukt dålig; ty trädet känns igen på sin frukt. Huggormsyngel, hur skulle ni, som är onda, kunna tala det som är gott? Ty av hjärtats överflöd talar munnen. En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda skatt, och en ond människa bär fram det som är ont ur sin onda skatt. Men jag säger er att för varje fåfängt ord som människorna talar, skall de avlägga räkenskap på domens dag. Ty efter dina ord skall du förklaras rättfärdig, och efter dina ord skall du bli dömd. Matteus 12:33–37.

Domens dag är, enligt det andra budet, i det fjärde ledet. Domen grundas på det budskap vi talar, och det budskapet kommer ur våra hjärtan. Det är det budskap vi talar som utvisar om vi är Petrus ”utvalda släkte” eller en ”huggormsyngel”. Endera klassen uppenbaras vid avslutningen av en prövningsprocess där Kristus, såsom mannen med smutskvasten, renar sitt golv. Liksom med oljan i liknelsen om de tio jungfrurna representeras budskapet antingen av ett ont eller av ett gott hjärta. Kristi hänvisning tillägger att detta huggormsyngel, som är det fjärde och sista släktledet, söker

efter ett tecken, och det enda tecken som skulle ges dem var Jonas tecken.

Då svarade några av de skriftlärda och av fariséerna och sade: Mästare, vi vill se ett tecken av dig. Men han svarade och sade till dem: Ett ont och äktenskapsbrytande släkte söker efter ett tecken; och inget annat tecken skall ges åt det än profeten Jonas tecken. Ty såsom Jonas var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte. Nineves män skall uppstå i domen tillsammans med detta släkte och skall fördöma det; ty de omvände sig vid Jonas predikan, och se, här är mer än Jonas. Drottningen av Södern skall träda fram i domen tillsammans med detta släkte och skall fördöma det; ty hon kom från jordens yttersta gränser för att höra Salomos vishet, och se, här är mer än Salomo. Matteus 12:38–42.

Kristus betecknade judarna som en huggormsyngel, och Han använder bilder av dom såsom Jonas budskap och budskapet i Salomos vishet. Jesus identifierar genom sammanhanget och med två vittnen att huggormsynglet är det fjärde släktledet, ty i det fjärde släktledet fullbordas domen.

De etthundrafyrtiofyra tusen är fänikan, eller de sista dagarnas tecken, liksom Guds lag och sabbaten är det. Jonas tecken är uppståndelsens tecken, vilket för judarna i Kristi dagar var Hans dop, då den Helige Ande sänkte sig ned, framställd såsom en duva. Jona betyder ”duva”. Jona, Johannes Uppenbararen, Daniel, Josef och Lasarus representerar de etthundrafyrtiofyra tusen, som uppväcks från att ha varit döda på gatan i tre och en halv dag. Vid den tidpunkten skall de övergå från laodiceer till filadelfier och därigenom bli den åttonde som är av de sju. Jona representerar dopet, ty han kastades i vattnet och dog symboliskt när han blev uppäten av valen. Därefter uppstod han, liksom Johannes, när han togs upp ur den kokande oljan, och liksom Daniel, när han togs ut ur lejongropen, och liksom Josef, när han togs upp ur brunnen, liksom Lasarus, beseglingsundret på Kristi tid. Judarna kunde inte se Jonas tecken, såsom representerat genom Kristi uppståndelse, klarare än adventismen ser tecknet 9/11, vilket är Jonas tecken.

Vi kommer att fortsätta dessa ämnen i nästa artikel.

”Tyngden i den varning som nu skall komma till Guds folk, nära och fjärran, är den tredje ängelns budskap. Och de som söker förstå detta budskap kommer inte att ledas av Herren att göra en tillämpning av Ordet som skulle underminera grunden och avlägsna de pelare i tron som har gjort sjundedagsadventisterna till vad de är i dag. De sanningar som har utvecklats i sin ordning, allt eftersom vi har gått framåt längs den profetiska linje som uppenbarats i Guds Ord, är sanning, helig, evig sanning i dag. De som i det förflutna gick över marken steg för steg i vår erfarenhets tidigare historia och såg sanningens kedja i profetiorna, var beredda att ta emot och lyda varje ljusstråle. De bad, fastade, rannsokade och grävde efter sanningen som efter dolda skatter, och den helige Ande, det vet vi, undervisade och vägledde oss. Många teorier framfördes, med ett sken av sanning, men så sammanblandade med feltolkade och felaktigt tillämpade skriftställen att de ledde till farliga villfarelser. Mycket väl vet vi hur varje punkt i sanningen blev fastställd och hur sigillet sattes på den av Guds helige Ande. Och hela tiden hördes röster: ’Här är sanningen’, ’Jag har sanningen; följ mig.’ Men varningarna kom: ’Gå inte efter dem. Jag har inte sänt dem, men de sprang.’ (Se Jeremia 23:21.)”

”Herrens ledning var tydlig, och högst underbara var Hans uppenbarelser av vad som är sanning. Punkt efter punkt blev fastställd av himmelens Herre Gud. Det som då var sanning, är sanning i dag. Men rösterna upphör inte att höras: ’Detta är sanning. Jag har nytt ljus.’ Men dessa nya ljus i profetiska linjer visar sig i en felaktig tillämpning av Ordet och i att Guds folk förs ut på drift utan ett ankare som kan hålla dem fasta. Om den som studerar Ordet ville ta till sig de sanningar som Gud har uppenbarat i ledningen av sitt folk, och göra dessa sanningar till sina, smälta dem och föra in dem i sitt praktiska liv, då skulle han vara en levande ljuskanal. Men de som har ägnat sig åt att utarbeta nya teorier, har en blandning av sanning och villfarelse förenad, och efter att ha försökt göra dessa ting framträdande, har de visat att de inte har tänt sin veke vid det gudomliga altaret, och den har slocknat i mörker.” Selected Messages, book 2, 103, 104.